

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 521/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tpo 45/2018 z 8. augusta 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. októbra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu

v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tpo 45/2018 z 8. augusta 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 2. októbra 2018.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Západ (ďalej len „vyšetrovateľ“) ČVS: PPZ-27/NKA-PZ-ZA-2017 z 29. novembra 2017 bolo vznesené obvinenie sťažovateľovi a ďalším trom obvineným pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d) a ods. 2 písm. a) a c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona spolupáchateľstvom, ktorého sa mali dopustiť na tom skutkovom základe, že sa po predchádzajúcej vzájomnej dohode spoločným konaním po dlhší čas – najmenej od roku 2014 – s cieľom získania finančného profitu zaoberali zadovažovaním, prechovávaním a obchodovaním s omamnými a psychotropnými látkami tým spôsobom, že si od presne nezistených osôb zadovažovali metamfetamín a marihuanu a ďalej ich predávali v Trnave a jej okolí jednotlivým spotrebiteľom, a to až do 28. novembra 2017, keď im na základe vykonaných domových prehliadok a prehliadky iných priestorov a pozemkov boli zaistené omamné a psychotropné látky.

Následne uznesením vyšetrovateľa z 2. júla 2018 bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie za pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe, že

i) sťažovateľ si v presne nezistený deň v roku 2014 na nezistenom mieste zabezpečil a prechovával tabletky extázy a pervitín, ktoré dal s cieľom predaja na techno-párty festivalu [REDAKOVANÉ] obvinenému [REDAKOVANÉ], ktorý následne 26. júla 2014 pri prehliadke motorového vozidla tieto psychotropné látky dobrovoľne vydal orgánom činným v trestnom konaní,

ii) sťažovateľ si v presne nezistenom čase a na nezistenom mieste zabezpečil a prechovával pervitín, ktorý 1. júna 2016 predal ďalším dvom osobám a ktorý bol v ten istý deň pri prehliadke motorového vozidla zaistený orgánmi činnými v trestnom konaní,

iii) sťažovateľ si v presne nezistenom čase a na nezistenom mieste zabezpečil a prechovával pervitín, ktorý v presne nezistený deň koncom decembra 2017 predal obvinenému [REDAKOVANÉ], ktorý ho následne 29. decembra 2017 vydal orgánom činným v trestnom konaní pri výkone osobnej prehliadky podľa § 102 ods. 4 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „prokurátor krajskej prokuratúry“) podal 3. júla 2018 návrh na vzatie sťažovateľa a ďalších dvoch obvinených do väzby na podklade obvinení vznesených vyšetrovateľom uzneseniami z 29. novembra 2017 a 2. júla 2018. Sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 6 Tp 41/2018 zo 4. júla 2018 rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku a o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o nahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Dňa 24. júla 2018 podal sťažovateľ sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o jeho vzatí do väzby, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

Prokurátor krajskej prokuratúry uznesením sp. zn. Kv 3/17/2200 z 30. júla 2018, teda v čase medzi sťažovateľom podanou sťažnosťou proti uzneseniu okresného súdu o jeho vzatí do väzby a rozhodnutím sťažnostného (krajského) súdu, čiastočne zrušil uznesenie vyšetrovateľa z 2. júla 2018, a to v bode 3 vzhľadom na to, že tohto skutku sa mal sťažovateľ dopustiť v decembri 2017, teda po oznámení uznesenia o vznesení obvinenia z 29. novembra 2017.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol:

„... Uznesením Krajskej prokuratúry Trnava č.k. Kv 3/17/2200-94 zo dňa 30.7.2018, ktoré bolo sťažovateľovi doručené dňa 3.8.2018 bolo uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré je materiálnym základom vzatia sťažovateľa do väzby, vo významnej časti v bode 3 zrušené, a to ešte pred rozhodnutím druhostupňového súdu o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu o jeho vzatí do väzby.

Napriek tomu krajský súd vo svojom rozhodnutí č.k. 6Tpo/45/2018-81 zo dňa 8.8.2018 na strane 12 nepovažoval túto skutočnosť za významnú pre svoje rozhodnutie a ponechal rozhodnutie Okresného súdu Trnava č.k. 6Tp/41/2018-24 zo dňa 4.7.2018 nedotknuté. Čím došlo k situácii, že sťažovateľ je vo väzbe aj pre skutok, pre ktorý nebol obvinený.

Obhajoba upozorňuje aj na skutočnosť, že pre tento skutok nebolo dokonca ani začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Tr. por.

Obhajoba v tomto bode teda konštatuje, že sťažovateľ [REDAKOVANÉ] bol vzatý do väzby pre skutok, pre ktorý ani nebolo začaté trestné stíhanie, a pre ktorý ani nebol obvinený.

Materiálny dôvod väzby preto neexistuje, pričom sťažovateľ potrebuje za potrebné upozorniť, že okresný súd a aj krajský súd ponímajú skutky v bode 1 až 3 uznesenia Okresného súdu Trnava č.k. 6Tp/41/2018-24 zo dňa 4.7.2018 ako jeden skutok pokračujúceho trestného činu, preto nie je možné túto okolnosť napraviť v súvislosti s väzbou tým, že by bol obvinený vzatý do väzby len pre skutok v bode 1 a 2 uznesenia prvostupňového súdu.

V čase rozhodovania prvostupňového súdu v dôsledku chyby vyšetrovateľa mal súd len možnosť nevyhovieť návrhu prokurátora na vzatie sťažovateľa do väzby a aj krajský súd mal situáciu hodnotiť podľa stavu v čase rozhodovania prvostupňovým súdom.

Tak či tak však celkom určite platí, že s týmto sa mal pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa krajský súd dôsledne vysporiadať a nie to ponechať len tak a považovať to za bezvýznamné.“

4. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené jeho v záhlaví označené práva a slobody. Zároveň od ústavného súdu žiada, aby zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne sťažovateľ požiadal o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011).

8. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Dôvody na pozbavenie slobody vzatím do väzby sú ustanovené v § 71 a nasl. Trestného poriadku.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

9. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

III.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, II. ÚS 196/05, I. ÚS 352/06, II. ÚS 150/2013).

11. Vo vzťahu k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

sťažovateľ uviedol argument, že jeho vzatie do väzby bolo nezákonné, pretože bol uväznený pre skutok, pre ktorý nebolo ani začaté trestné stíhanie, ani vznesené obvinenie, a krajský súd sa s týmto argumentom nevysporiadal.

12. Ústavný súd v prípadoch namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu uvádza, že musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02). Do obsahu právomoci ústavného súdu teda v zásade nepatrí preskúmať postup (hodnotenie) všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup môže preskúmať len opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov (IV. ÚS 83/03, II. ÚS 867/2015).

13. Vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná právomoc ústavného súdu len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02).

14. Väzba je procesným opatrením, ktorého účelom je dočasne zaistiť osobu obvinenú z trestného činu pre potreby prebiehajúceho trestného konania obmedzením jej

osobnej slobody. Predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného, ktorý je prípustný podľa čl. 17 ústavy.

15. Trestný poriadok ustanovuje tzv. formálne a materiálne podmienky väzby, ktoré musia byť splnené, aby mohol byť obvinený vzatý do väzby. Obvineného preto možno vziať do väzby za predpokladu, že mu bolo vznesené obvinenie zo spáchania niektorého trestného činu, existuje dôvodné podozrenie, že obvinený spáchal trestný čin uvedený v obvinení, a je tu niektorý z väzobných dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 alebo 2 Trestného poriadku.

16. Článok 17 ústavy zahrňuje v sebe v podstate všetky práva, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (I. ÚS 100/04).

17. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru tým, že osobám pozbaveným slobody sa zaručuje právo iniciovať konanie, v ktorom môžu spochybníť zákonnosť pozbavenia slobody, dáva sa týmto osobám právo aj na to, aby po začatí takéhoto konania bolo príslušným súdom urýchlene rozhodnuté o zákonnosti pozbavenia slobody a nariadené jeho ukončenie, ak sa ukáže ako nezákonné (Rehbock c. Slovinsko, rozhodnutie z 28. 11. 2000, Vodeničarov c. Slovenská republika, rozsudok z 21. 12. 2000, body 33 – 36). Okrem toho ich čl. 5 ods. 4 dohovoru oprávňuje na skúmanie procedurálnych a hmotných podmienok, ktoré sú podstatné na to, aby v zmysle dohovoru bolo ich pozbavenie slobody „zákonné“. To znamená, že príslušný súd nielenže musí preskúmať súlad s procedurálnymi požiadavkami vnútroštátneho práva, ale tiež oprávnenosť podozrenia, na ktorom sa zatknutie zakladá, a legitimitu cieľa sledovaného zadržaním a následnou väzbou (napr. Butkevičius c. Litva, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 26. 3. 2002, bod 43).

18. Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, ktorých porušenie namieta. Uvedený prieskum ústavný súd vykonal v medziach svojich právomocí, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia

napadnutého uznesenia a ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú krajský súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia.

19. Ústavný súd preto v záujme preskúmateľnosti vlastnej rozhodovacej činnosti považoval za potrebné poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý predovšetkým uviedol:

„Sudca pre prípravné konanie v súlade so skutkovým stavom dôvodne zistil, že sú splnené všetky formálne i materiálne podmienky k tomu, aby postupom podľa § 87 ods. 2 Tr. por. rozhodol o vzatí obvinených do väzby, nakoľko sú dané dôvody väzby uvedené v ustanovení § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. (u každého obvineného dôvody správne identifikované vo výroku napadnutého uznesenia). V odôvodnení napadnutého uznesenia sudca pre prípravné konanie rozviedol všetky právne skutočnosti ako aj právne úvahy, ktoré majú relevanciu vo vzťahu k rozhodnutiu o väzbe obvinených, s ktorými skutočnosťami a právnymi úvahami sa krajský súd stotožňuje a zároveň uvádza, že v tomto štádiu konania sa zabezpečené dôkazy javia v rovine rozumnej pravdepodobnosti ako dostatočné na to, aby bolo konštatované, že obvinení sú dôvodne podozriví zo spáchania trestného činu, pre ktorý im bolo vznesené obvinenie. Pri rozhodovaní o väzbe súd nerozhoduje o vine alebo nevine obvinených, stačí existencia dôvodného podozrenia, že skutok spáchali obvinení, pričom toto dôvodné podozrenie nebolo rozptýlené ani po výsluchoch obvinených pred sudcom pre prípravné konanie okresného súdu.

Sťažnostný súd sa nestotožňuje s názormi obvinených, že u nich nie sú dané dôvody väzby. Okresný súd sa vyčerpávajúcim spôsobom vyjadril ku konkrétnym dôvodom väzby u každého obvineného, preto sťažnostný súd bez potreby opakovania na tieto dôvody uvedené v napadnutom uznesení v celom rozsahu odkazuje.

... Správne okresný súd postupoval, keď v danej trestnej veci skúmal, či od predchádzajúceho rozhodnutia o zadržaní došlo k relevantnej zmene podkladov pre rozhodnutie, t. j. či nastali nové skutočnosti zakladajúce dôvod väzby... tieto výpovede sú postačujúce na to, aby bolo konštatované, že v predmetnej trestnej veci nastali nové skutočnosti, ktoré odôvodňujú opätovné zadržanie obvinených. Je síce pravdou, že vznesenie obvinenia pre skutok v bode 3 vo vzťahu k obvinenému [REDACTED] podľa § 206 ods. 5 Tr. por. nebolo správne, keďže nejde o čiastkový útok pokračovacieho trestného činu.

Tento nesprávny postup bol uznesením prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava zo dňa 30. júla 2018, sp. zn. Kv 3/17/2200-94 na základe sťažnosti obvineného [REDAKOVANÉ] zrušený. Uvedené však nemá vplyv na rozhodnutie sťažnostného súdu, pretože napadnuté uznesenie vyšetrovateľa bolo len čiastočne zrušené a to pre jeho nesprávny procesný postup. Nové skutočnosti, ktoré odôvodňujú opätovné zadržanie obvinených zostali nedotknuté.

Pokiaľ ide o námietky obvinených ohľadom ich zadržania sťažnostný súd uvádza, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia. Nie je prípustné, aby pri zadržaní bol uplatňovaný formalizmus tak ako to žiada obvinený [REDAKOVANÉ].“

20. Podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona sa za pokračovací trestný čin považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Podľa § 122 ods. 13 Trestného zákona ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa také konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok. V takom prípade ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu.

21. Podľa § 206 ods. 4 Trestného poriadku ak v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania vyjde najavo skutočnosť, ktorá dostatočne odôvodňuje záver, že obvinený spáchal ďalší skutok, na ktorý sa uznesenie o vznesení obvinenia nevzťahovalo, vznesie policajt obvinenie aj pre tento ďalší skutok. Ak pre tento skutok nebolo začaté trestné stíhanie, najskôr sa rozhodne podľa § 199 ods. 1.

Podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku ak v priebehu vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania vyjde najavo skutočnosť, ktorá dostatočne odôvodňuje záver, že obvinený spáchal pred oznámením uznesenia o vznesení obvinenia ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, na ktorý sa uznesenie o vznesení obvinenia nevzťahovalo,

rozšíri uznesením policajt obvinenie aj pre tento ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu. Ak pre tento čiastkový útok nebolo začaté trestné stíhanie, nie je potrebné postupovať podľa § 199 ods. 1, teda vydať uznesenie o začatí trestného stíhania.

22. V nadväznosti na uvedené ústavný súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že tak okresný súd, ako aj krajský súd dospeli k rovnakému záveru o tom, že dôvody väzby u sťažovateľa (ako aj ďalších obvinených) boli dané. Krajský súd sa dostatočne vysporiadal so sťažnostnými námietkami a k podstatnej námietke sťažovateľa uviedol, že aj keď vznesenie obvinenia pre skutok v bode 3 vo vzťahu k sťažovateľovi nebolo podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku správne, keďže nejde o čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, ale nový skutok, nemalo to vplyv na dôvodnosť väzby, pretože uznesenie vyšetrovateľa z 29. novembra 2017 bolo len čiastočne zrušené a „... nové skutočnosti, ktoré odôvodňujú opätovné zadržanie obvinených zostali nedotknuté.“. V posudzovanom prípade tak nedošlo k zrušeniu uznesenia aj pre čiastkové útoky uvedené v bodoch 1 a 2 predmetného uznesenia vyšetrovateľa.

23. Podľa názoru ústavného súdu sú závery krajského súdu dostatočné a presvedčivé. V žiadnom prípade sa nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené, ale ústavne udržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, sama osebe nezakladá porušenie označených práv.

24. Sumarizujúc svoje závery, ústavný súd poukazuje na článok uverejnený v odbornej právnickej literatúre vo vzťahu k vplyvu zmeny počtu prejednávanych skutkov na väzbu obvineného, v ktorom sa uvádza: „Ak by bol obvinený vo výkone väzby pre všetky tri skutky a došlo by v prípravnom konaní k odpadnutiu dôvodu väzby len vo vzťahu k jednému skutku, pričom u ďalších dvoch by boli väzobné dôvody stále aktuálne, obvinený by bol stále vo výkone väzby, ale už len pre zostávajúce dva skutky a k nim vzťahujúce sa väzobné dôvody.“ (PRIKRYL, O. Postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri zmene vecných dôvodov väzby. In: *Justičná revue*. 2014, č. 8 – 9, s. 1090.).

25. Z dôvodu už uvedeného ústavný súd uzatvára, že na základe sťažovateľom namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu nezistil také dôvody, ktoré by signalizovali príčinnú súvislosť s namietaným porušením označených práv, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2018